

viva SLOVA

2
1971

Z OBSAHU:

Trojí ale	1
Chodíme vierou	3
Prostředník	4
50. výročí konference	7
Přeceněná imunita	9
Písmákum	12
Nad otázkami našich čtenářů	14
Po stopách ap. Pavla	16
Křestan a rodina	19

ŽIVÁ SLOVA

ČASOPIS KŘESŤANSKÝCH SBORŮ V ČESkoslovensku

Vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořnek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na půl roku 15,— Kčs, jednotlivá čísla po 5,— Kčs. Administrace časopisu: Josef Holubec, Trávníky 1817, Vsetín. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

sie živá ale... ale

Souhlasím s vámi, ale... Máte pravdu, uznávám, ale... Učiním vše, ale... Budu spolupracovat, ale... Odpustil jsem, ale..."

I. „ALE“ je zvláštní slovo, které prakticky znehodnocuje to, co uvádí předchozí myšlenka. Mluvnicky vzato, jde o spojku **odporovací**. Od počátku je Bůh — tedy dobré. Kde se vzalo zlé? Vzniklo na principu toho „ALE“ oproti onomu původnímu. Vzniklo zlehčením dobré, libé, dokonalé vůle Boží oním „ALE!“ V něm je projev jiné vůle, onu Boží kritizující, o ni pochybujucí, ji znevažující, „opravující“, ji nerespektující, jí pohrdající...

Původcem onoho „ALE“ je Satan. S ním vstoupil též do vědomí člověka. Počátek zlého v životě člověka nastal kritikou, pochybností, znevážením, „opravováním“, nerespektováním a posléze pohnutím Boží vůlí, Božím slovem — dobrem! Svým „LIDSKÝM ALE“ vypadl člověk z ráje do světa hledání ztraceného ráje, z klidu a pokoje do neklidu a nepokoje, z života do umírání a smrti. Důsledky jsou mistrně vykresleny v listu Efeském 2:1-3 ve stavu „duchovní smrti“ („mrtví ve vinách a hříších“), jež je charakterizována zákonem kvantity na úkor kvality, populostí zlému a odporem proti Pravdě. Podstatou „lidského ale“ je tělesnost — to, „co se líbí tělu a jeho myslí“ — zaměřen na tělesné žádosti a jejich ukájení (v. 3 a I. Petr 2:11). Nejtragičtější na tomto „lidském ale“ je ta skutečnost, že se vtisklo do naší přirozenosti a je jejím nejtípčetějším projevem (I. Kor. 2:14).

II. Na tomto stavu nemůže člověk nic změnit, jako mrtvý nic nezmění na své smrti. Do této situaci zasahuje sám Bůh svým „BOŽÍM ALE“!

„Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství, pro velikou lásku svou, kterou zamiloval nás, také i nás, když jsme mrtví byli v hříších, obživil spolu s Kristem“ (Efez. 2:4-5) ... V kontrastu s našim aktem vzpoury, hřachu a smrti, zaznívá ono úžasné „ALE“ Boží lásky, milosti a milosrdenství v ukřižovaném a zmrtvýchstařém Kristu! Tím, že Boží vůle, myšlení a Slovo — „tělem učiněno jest“, může teprve tělesný člověk duchovně procitnout, pochopit pravou hodnotu a krásu Kristovu — zdroj nového života — být vysvobozen ze svého „ALE“ — být obživen!

Apoštol Pavel však píše ještě něco mnohem vzácnějšího: „I vás obživil! To obživení, ta změna, onen návrat „do ráje“ — blažený klid a pokoj s vnitřním vyrovnáností, život z Boha, který je věčný, to je úžasná skutečnost, která se u vás v Efezu stala — je konána, hotova!! To učinil Bůh svým „ALE“ ve vašem životě, zjevením sebe samého v Pánu Ježíši Kristu! Dříve bylo živo vaše „ALE“ a vy jste byli „mrtví ve vinách a hříších“, dnes je vaše „ALE“ mrtvé a vy jste obživeni Bohem, abyste žili v Bohu a pro Boha! Tento dív jste nevykonali vy, ale Bůh sám — „svým ALE“ — Pánem Ježíšem Kristem, svým zjevením! Ten dív se stal v té chvíli, kdy jste právě skrze Něho pochopili, jakým nesmyslem je — chtít žít podle své vlastní porušené vůle a kdy jste v poslušnosti víry uvedli Jeho vůli do svého života! Kdy jste si Boží vůli zamílovali a poznali, že smyslem vašeho života je, aby se stala Boží vůle při vás a s vámi!

Ale, jak se to mohlo stát a kterak může dojít k takovému změně? Je možné, aby se ono „lidské ale“ v nás někdy znova neprojevilo přes všecky zjevení a požehnání, kterých jsme účastní?

A B R A M v poslušnosti víry vyšel ze země, z příbuznosti, z domu svého otce. Dokud nebyla v jeho životě zkouška, zdálo se, že „jeho ALE“ neexistuje. Stačil však „hlad v krajině té“ — a egyptská hojnost, aby ztratil trpělivost, přestal očekávat na Boží vůli, nesetral na svém místě — ale o své újmě a o své vlastní vůli vstoupil do Egypta, kam ho Bůh neposlal. Nebýt „Božího ALE“ Jeho milosti, milosrdenství a lásky, Jeho zásahu, nikdy by se Abram z Egypta nedostal. „ALE Bůh“ jej vyvedl — sice bohatého na hmotné statky, ale duchovně zchudlého a s velikým zahanbením!

Pokušení světa s jeho žádostmi je první nebezpečí pro Boží dítko, aby se pro uskutečnění jeho vlastní vůle nemohla v jeho životě realizovat vůle Boží! Zkusil jsi již, drahý čtenáři, toto obživení Boží zachovávající a ze světa vysvobozující mocí? (Galat. 6:14).

E L I Á Š v poslušnosti víry se dal cele v službu Bohu — v boj proti modlářství a nevěře. Dokud nepřišla zkouška neúspěšnosti v práci a vlastní únavy, nic o „jeho ALE“ nevíme. Stačilo však zjevení moci Jezábel a vědomí vlastní nemohoucnosti, aby Eliáš opustil své místo, odešel na poušť, usadil se pod jalovcem a „svým ALE“ dal Bohu najevo, aby s ním už nadále nepočítal a žádal sobě smrti, nejsa „lepším svých otců“!

Nebýt „Božího ALE“ s posilou v čisti vody a chlebu — a v trpělivém buzení z tvrdého spánku, nikdy by nešel Eliáš v nové síle vstříč novým úkolům, jimž chtěl Bůh korunovat své dílo skrze něho.

Uplívání na nepříznivých okolnostech a vědomí vlastní neschopnosti s tělesnou mdlobou, je druhé nebezpečí, aby dítko Boží svou vůlí stálo v cestě uskutečnění vůle Boží. Prožil jsi, drahý čtenáři, také toto obživení Božího zmocnění k účasti v Jeho díle? (Filip. 4:13).

J O N Á Š byl Bohem povolán, osloven, vystrojen, poslán. Stačilo zjevení Boží vůle v rozporu s Jonášovými city a úvahami, aby se zjevilo ono „lidské ALE“, činící pravý opak... Tak je na lodi, jedoucí daleko od Ninive, a uprostřed hrozné bouče tvrdě spí... Nebýt „Božího ALE“ s bezpríkladnou trpělivostí a láskou, nikdy by se nezměnil směr jeho plavby a stav jeho srdce! Jak slavné bylo Boží vštěství skrze Jonáše v Ninive a v Jonáši samotném! Ninive je zachováno a Jonáš konečně začíná rozumět Božímu srdci... **Tvrdoš našeho srdce, neschopnost milovat, snášet a odpouštět — onen cizí duch, svolávající soudy místo milosrdenství, žalující místo přimluv u Boha** (Luk. 9:53-58), je třetí a nejvzácnější přehradou k uskutečnění Boží vůle při nás! Máš, milý čtenáři, také tu to zkušenosť obžívající moci Boží v Jeho milování? Má Duch svatý — Duch Pána Ježíše Krista — ten Duch synovství (Mat. 5:55-48) místo ve tvém srdci? Jsi jím spojen s Otcem i Synem v jedno?

III. A nyní ještě k jednomu „ALE“! Čteme si je u Lukáše 22:42 — „Otče, chceš-li, přenes kálich tento ode mne, ALE však ne má vůle, ale tvá se staň!“ Toto je jediné „lidské ALE“, „ALE SYNA ČLOVÉKA a současně SYNA BOŽÍHO“, které bylo Bohu milé, drahé a nade vše vzácné, které vešlo v dokonalý soulad, souzvuk s „Božím ALE“!... To, které Bůh u nás vyhledává, a které Ho tak dokonale oslavuje. Ono je dokladem, že nejde o zrušení vlastní vůle člověka a nahrazení vůli Boží, ale:

1. o plnou mobilizaci lidské vůle ve světle plného poznání dokonalosti a krásy vůle Boží,
2. o plný rozvoj lidské vůle v moci plnosti Jeho lásky dávající vše a obětující sebe cele,
3. o plné uplatnění lidské vůle v dokonalém smyslu a směru, pro který se člověk svobodně, dobrovolně a nezvratně rozhodl — v Bohu, s Bohem a pro Boha — a nijak jinak!

To není ani zlomení ani potření či zrušení a nahrazení vlastní lidské vůle vůli Boží — to je akt aktivního vstupu člověka do věčné harmonie — do spojení s Bohem! Jak? **Jedině v Pánu Ježíši, s Ním a pro Něho — nijak jinak!**

Kéž by nám Duch Boží otevřel oči, abychom uviděli, že milovat Boha z celého srdce, z celé duše, ze vši myslí a sily své znamená — řešit ve svém praktickém životě všecky otázky a problémy v upřímnosti svého srdce oním vzácným „ALE avšak ne má vůle, ale tvá se staň!“, protože si to z celého svého srdce, z celé duše, ze vši myslí a sily své — přejí!!

Kk

chodíme vierou

2. Kor. 5:7.

Také je chodenie veriaceho človeka. Je to pravý kontrast neobráteného človeka a jeho chodenia. U toho majú cenu len viditeľné a hmataťelné veci. Pretože duchovné veci i samého Pána nevidí, nestojí o ne. Pre neho nemajú význam. Taký bol i nás duchovný pomer k duchovným veciam pred našim obrátením, ale keď sme uverili, stala sa s nami veľká zmena. Teraz si viacej ceníme veci, ktoré vidíme vierou, ako prirodzeným okom. To znamená, že pri obrátení nám boli otvorené duchovné oči. Preto teraz poznáme veci: „Čo oko nevidelo, ani na srdce ľudské nevstúpilo.“ Týmto zrakom však vidíme aj samého Pána Ježíša (Žid. 2:9).

No napriek tejto slávnej skutočnosti potrebujeme časom prosíť aj my: „Hospodine, prosím, otvor jeho oči, aby videl. Vtedy otvoril Hospodin oči služobníka a videl“ (2. Kr. 6:17). Načo boli otvorené oči tohto mladého muža? Abi videl Božie vojsko, ktoré Boh poslal na ich záchrannu. Pre podobnú príčinu príčinu potrebujeme mať aj my otvorené oči. Keby nám ich Pán v podobnej situácii neotvoril, boli by sme ustrašení, zhrození a nešťastní. Potrebujeme mať otvorené oči, aby sme videli, čo Boh pripravil pre našu záchrannu. Aká sláva naplní takto otvorené oči! Preto i keď nechodom skrze videnie, potrebujeme mať otvorené oči, aby sme znova videli Božiu pomoc, hotovú a blízkú.

No nielen keď sme v nebezpečí, ale aj pri iných príležitostach potrebujeme mať otvorené oči. Tak napríklad: „Odkry moje oči, aby som videl divy z tvojho zákona“ (Žid. 119:8). V našom živote nastanú aj také časy, keď sú nám skryté duchovné veci Biblie. Všetko sa nám zdá byť také plynke a samozrejmé, že nás to nepoteší a neposilní. V takých chvíľach aj my voláme: „Otvor moje oči...“ Boh takú prosbu počuje a dá nám, aby sme videli poklady v Jeho slove. Dá nám, aby sme videli slávny opis Kristovej osoby, Jeho dielu a slávu Jeho učenia. Dá nám, aby sme znova videli slávu nášho nebeského povolania.

Nuž hla, tu sú iba dve príčiny, ktoré nás majú pobádať, aby sme často volali na Pána: „Otvor moje oči!“ To prvé je v čase rôznych pokušení a nebezpečí, aby sme jasne videli Pánovo spasenie, ktoré nám pripravil. To druhé, keď sme sklesli na mysl, bez radosti, bez nadšenia, vtedy voláme: „Otvor mi oči, aby som videl divné veci z tvojho zákona.“ Verme, že aj my budeme potešení, posilnení divmi Božieho zákona. Toto je veľmi potrebné pre nás, kresťanov v týchto časoch. Mnohé dieťačky Božie vidia iba svojich nepriateľov a z toho sú nešťastní. Iní sú sklesli na mysl, bez radosti, bez nadšenia a bez moci. V oboch prípadoch otvorené oči prinesú potrebnú pomoc, povzbudenie a nadšenie. To bude Panovi k sláve a nám k radosti.

J.S.

PROSTREDNÍK

„Lebo je jeden Boh, jeden aj PROSTREDNÍK Boha a ľuli, človek Kristus Ježiš...“ (1. Tm. 2:55).

PROSTREDNÍK – TÚŽBA ČLOVEKA

Ludia radi počujú od iných Iudí názor o sebe, sú zvedaví, ako ich Iudia posudzujú. Málo Iudi však je zvedavých na Boží náhľad o nich. A iba tento je pravdivý a neomylný.

JOB bol výnimočný človek svojej doby, o ktorom sám Boh prehlásil, že je bezúhonný, priamy a spravodlivý muž. V týchto dobrých vlastnostiach mu nik na zemi neboli rovný. A predsa v živote prišlo na Joba veľké súženie – satan si vyžiadal od Boha, aby mohol Joba skúsiť v týchto vlastnostiach. Pripravil ho o všetok majetok, o synov a dcéry a dokonca o samotné zdravie. My poznáme Joba, ako sedí v popole, drží v ruke črep a škriabe si ním celé telo, obsypané bolestivými hnisajúcimi vredmi. Ci až tam sa môže dostať človek – služobník Boží? Jeho žena ho nahovárala k hriechu – vraj aby si uľahčil. Jeho priatelia mu iba rozmožili jeho trpkost. A Job, v myšlienkach pravotiaci sa s Bohom, vyrieckne slová plné vyhasinajúcej túžby: „Nieto nikoho, kto by rozsúdil medzi nami, kto by položil svoju ruku na nás oboch“ (Job. 9:33). On, bezúhonný Job, ľačko nesúc svoje postavenie, túži po zmierení sa s Bohom, netušiac, že satan je príčinou jeho bolesti. Túži po prostredníkovi, ale s bolestou v srdeci prichádzajú k názoru, že takého nie je. Niet toho, kto by bol ako človek a zároveň ako Boh, aby položil ruku na oboch.

Hoci bol Job Bohom označený za bezúhonného muža, jednako o sebe hovorí: „Ako by mohol byť smrteľný človek spravodlivý pred silným Bohom? Keby sa chcel s ním pravotiť, neodpovie mu na jedno z tisíc. – A ako by som mu tedy ja mohol odpovedať, aké by som si vybral svoje slová, aby som mohol s ním hovoriť?! Ktorému, i keby som bol spravodlivý, neodpoviem; svojho súdcu budem pokorne prosiť o milosť. – Keby som sa robil spravodlivým, odsúdia ma moje vlastné ústa a keby bezúhonným, dokáže mi, že som prevrátený. – Keby som sa umyl hoci v snehovej vode a keby som očistil svoje ruky mydlom, i vtedy ma pohružíš do jamy a břidkým ma učiní moje rúcho“ (Job 9).

Tak je to s každým človekom, ktorý vo svetle Božieho Slova skúma svoj život. A človek, ktorý nemá prostredníka, musí povedať: „Nieto nikoho, kto by rozsúdil medzi nami, kto by položil svoju ruku na nás na oboch.“ Oj, tažký je to život!

MOJŽIŠ – OBRAZ PROSTREDNÍKA

Do veľmi ťažkého postavenia sa dostal národ izraelský po vyjdení z Egypta, keď v Mojžišovej neprítomnosti si spravili zlaté teľa a tejto modle sa klaňali. Boží hnev zahorel v celej svojej prchlivosti na ten ľud nemúdru a neverný. Boh právom mohol ukončiť história tohto národa, čo by bolo spravodlivé za ich spupnosť, ale NAŠIEL SA PRÍMLUVCA, nezaťažený týmto hriechom a milujúci Boha a svoj národ. Keď národ hrešil, Boh „... povedal, že ich zahladí, čo by aj bol urobil, keby neboli MOJŽIŠ, jeho vyvolený, stal do trhliny pred neho, aby odvrátil jeho rozpálený hnev, aby nezahubil“ (Zalm 106:23). Mojžiš sa postavil medzi Boha a ľudu. Ako to urobil? „Mojžiš prosil pokorne Hospodina, svojho Boha, o milosť a vravel: Prečo sa, ó Hospodine roznečuje tvor hnev na twoj ľud, ktorý si vyviedol z Egyptskej zeme veľkou silou a mocnou rukou? Prečo majú povedať Egypťania, že vrah ich vyviedol na zlé, aby ich pobil na vrchoch a aby ich vyhladil z tvári zeme! Odvráti sa od prchlivosti svojho hnevu a lutuj zlého, ktoré si usúdil svojmu ľudu“ (2. Moj. 32:11-12).

PROSTREDNÍK – TÚŽBA BOŽIA

Mojžiš v tejto prímluve nehladal svoje výhody. Neprijal možnosť stať sa sám otcom veľkého národa iba preto, že by tým utrpela sláva Božieho mena. Bol dobrým prostredníkom v tomto prípade. Boh sa i v pozdejšom období na neho rozpoznával. Najmä v období kráľov, keď národ izraelský, žijúci už dávno vo svojeho Bohom zasluženej i darovanej zemi, znova a znova sa odvral od svojho Boha a slúžil cudzím modlám. Bolo to smutné obdobie. Národu hrozilo zajatie, zemi spustošenie. Hospodin prehlasuje: „A hľadal som človeka spomezdí nich, ktorý by spravil ohradu a postavil sa v medzere pred mojou tvárou za tú zem, aby som ju neskazil, ale som nenašiel“ (Ezech. 22:30). Napraviteľa niet, prímluvcu niet, prostredníka niet. Niet Mojžiša, ktorý by sa postavil v medzere, nikoho niet.

DOKONALÝ PROSTREDNÍK – PÁN JEŽIŠ

Pozastavme sa nad touto skutočnosťou. V prvom prípade (Job 9:33) človek túži po prostredníkovi a nenachádza ho. Druhý príklad nám poukazuje na možnosť prímluvy a sprostredkovania u Boha. Sprostredkovaf mohol Mojžiš, ktorý najviac zo všetkých ľudí priporúčal Boží charakter. V tretom prípade Boh túži po prostredníkovi a nenachádza ho: Mojžiš je mŕtvy. Ľud musí trpieť za svoj hriech.

Ked bezúhonný Job potreboval prostredníka, o čo viac ho potrebujeme my, obyčajní hrievni ľudia! Nemusíme si však zúsať. Boh nám našiel prostredníka, svojho jednorodeného Syna a nášho dobrého Spasiteľa – Pána Ježiša Krista. Bol by s Ním spokojný Job? Isteže, veď On mohol položiť svoju ruku na človeka i na Boha – Otca a oboch zmierif. On sám – Boh od večnosti stal sa človekom, pričom neprestal byt Bohom. Nie je On Bohočlovekom v tom zmysle, že je niekym medzi Bohom a človekom, ale On je Bohom a stal sa i človekom. Bohom bol a je a človekom sa stal a je. On je Boh a človek v jednej osobe. Človek v ňom nachádza takého Prostredníka, po akom túži. On položil svoju ruku na Boha i na ľudu.

On je dokonalejším Prostredníkom ako Mojžiš. Mojžiš zachránil svoj ľud jediný raz svojou prímluvou. Keď zomrel, národ izraelský stratil prostredníka. Ale o Pánu Ježišovi si čítame, že „... on preto, že trvá na veky, má na iného neprechodné kniezstvo, večné, prečo aj môže vždycky dokonale spasieť tých, ktorí skrže neho prichádzajú k Bohu, vždycky žijúci, aby sa prímlúval za nich“ (Žd. 7:24-25).

On je prostredníkom, s ktorým je spokojný Boh. Už nikdy nezavznie Božia ponosa, ako v knihe Ezechiela, lebo sa našiel ten pravý. Šťastný človek, ktorý prijíma toho, s ktorým je spokojný Boh!

JEDEŇ PROSTREDNÍK

Človek môže žiť na svete len vďaka rôznym prostredníkom. Teplý dom v zime je prostredníkom medzi vonkajším studeným vzduchom a nami. Chlad znášajú vonkajšie múry, nám je ale teplúčko. Podobne prostredníkom je oblek. Noachovi bol koráb prostredníkom medzi prívalom vód a ním samým. Koráb bol bitý prívalom vód, ale Noach bol bezpečný. Takým sa nám

stal Pán Ježiš. On zniesol to, čo by sme bez Noho museli niesť my sami — hrozný Boží súd. To ale zniesol ON ZA NÁS. On prijal náš hriech i s dôsledkom, aby sme my mohli prijať Jeho spravodlivosť i s dôsledkom. Dôsledkom hriechu bolo utrpenie, opustenie Bohom a smrť. Dôsledok spravodlivosti je vzácné priatie u Boha a večný život v sláve Pána Ježiša. Takúto výmenu urobil náš Prostredník.

Niektoľ Iudia si myslia, že Pán Ježiš málo chápe Iudské slabosti a pokušenia, že nevie s nami dosť súcitiť. Preto si za prostredníkov volia Iudí, ktorých pokladajú za „svätých“ a ktorí majú nahradisť Pána Ježiša. Sú vraj súcítejší ako On. Zdôrazňujú tú pravdu, že Pán Ježiš je Boh a chcú mať prostredníka ešte i medzi Ním a sebou. Takito Iudia sú v hroznom blude, lebo nedoceňujú človečenstvo Pána Ježiša. Za prostredníkov považujú Máriu-matku Pána Ježiša, apoštолов Pánových a iných Iudí. Slovo Božie hovorí, že „... je jeden Boh. JEDEN AJ PROSREDNÍK medzi Bohom a ľuďmi, človek Kristus Ježiš“ a na inom mieste: „Lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabostami, ale pokúšaného vo všetkom, podobne nám, bez hriechu. Pristupujeme tedy so smelou dôverou ku trónu milosti, aby sme dostali milosrdenstvo a našli milosť na pomoc v pravý čas“ (Žd. 4:15-16).

-ik

CO JE ČLOVĚK?

Tuto otázku si položil pred třemi tisíci lety žalmista David. Jistě nejdennou probděl chvíle pod zářicí oblohou. Bezesporu viděl mnohokrát rozrážený meteor, jak se sykotem padal k zemi. Hvězdy, které spatřoval, Plejády, Oriona, Síria, Vegu, Velký i Malý vůz, tajemnou Mléčnou dráhu rozprostírající se středem nebes, vidíme i my. U tak mocného muže vzbudila tato nádherná obdiv a úžas. Věděl a také věřil, že Stvořitelem toho všeho je Bůh věčný. A tak do svého zápisníku vypsal svůj obdiv: „Když spatřuji nebesa tvá, dílo prstů tvých, měsíc a hvězdy, tu pravím, co je člověk a syn člověka, že jej navštěvuješ“ (Žalm 8:4-5).

Co je člověk proti nebesům a vsem věcem, které se tam nacházejí? V době, kdy žil žalmista David, nebyly ještě dalekohledy. Dnes jsou téměř v každém kraji hvězdárny nebo vědecké laboratoře. Pod kopulemi jsou moderní, vysoce výkonné optické přístroje — dalekohledy. Při použití astronomických dalekohledů jsou nám nebeské krásy daleko bližší. Naskýtá se nám nádherná podiváná. Měsíc je na dosah ruky, Saturn spatříme s jeho prstencem a Jupitera vidíme s jeho měsíci a nad tím vším vládne Slunce. A dále v hlubinách vesmíru je na sta miliónů jiných slunci i s planetami. Některé planety jsou v hlubinách vesmíru osvětlovány i třemi slunci a kaž-

dé z nich má jinou zář. Na takovéto planetě není noc. Sotva první slunce zapadne zářící jako smaragd, ihned vychází jiné se světlem rubínovým a za ním následuje slunce se světlem onychinovým. Podíváme-li se dalekohledem na Mléčnou dráhu brzy z jara, nebo koncem léta, vidíme mraky hvězd. To vše je od nás vzdáleno tisíce světelných roků, daleko v prostore.

Všechny astronomické dalekohledy předčí dnes mohutný teleskop na hoře Mount Palomar ve Spojených státech amerických. Průměr parabolické čočky je 5 metrů o síle 2 metry. Tento obráví 30 tun. Po odlití ve sklárnách byl pozvolna chlazem 7 měsíců, aby nepraskl. Přes tento mohutný teleskop můžeme vidět galaktické soustavy v propastech vesmíru až do vzdálenosti 2 miliard světelných let. Při poznávání tohoto „nekonečna“ se můžeme ptát spolu s žalmistou Davidem: Co je člověk proti vesmíru?

Člověka bychom mohli připodobnit ke krápějí rosám. Jak nádherně září v paprscích slunce! Ale běda, čím slunce stoupá výše, tím je menší, až zmizí úplně a s ní i její nádherný třpyt. To je člověk.

Nebea jsou pro nás dostatečným důkazem Boží existence a Jeho nesmírné moci (Žalm 19). Oběť Syna Božího na kříži je důkazem Jeho nesmírné lásky k nám — lidem. „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozenceho dal, aby žádný, kdož věří v něho nezahynul, ale měl věčný

život“ (Jan 3:16). Každý, kdo přijímá Pána Ježiše jako svého zachránce, je Bohem přijat — má odpuštěné viny a na soud nepřijde. To je užitek pro nás, lidi, z návštěvy Božího Syna na zemi. Kdo Jej přijme, bude v králov-

V. Diatko

50. VÝROČÍ KONFERENCE

Letos v kvetnu tomu bude 50 let, co se věřící našich sborů v Československu poprvé sešli v Bratřejově na Moravě, aby se společně uviděli, potěšili a vzdělávali uvažováním první kapitoly listu k Efesanským. Tato první „konference“ byla ve dnech 15. a 16. kvetna 1921 a zúčastnili se jí kromě bratří a sester ze všech koutů naší vlasti, také hosté ze zahraničí. Byli to manželé Centsovi z Ameriky, jedna sestra z Vídni a jeden bratr ze Srbska.

Pohled na část účastníků první konference v roce 1921. V poslední řadě zprava jsou: br. ze Srbska, br. Cents z USA, br. Ulahla, před ním jeho manželka, br. Kresina a před ním jeho manželka, br. Butcher a Rodowski. Výše br. Štefko, níže br. Formánek s manželkou. — Uprostřed br. Kovář z Plzně, Hubáček a Mladen ze Žamberku. — V druhé řadě zprava: br. Wenzl, Ant. Heto, vedle jeho otec Tom. Heto, kousek dál br. Tichý. — Dole: br. Mrozek st., manželé Michalkovi. — První řada: sedmá zprava s. Siracká tehdy ještě Kresinová, vedle ní s. Šípková (nyní Pribulová) a další. — Mnozí z těchto bratří a sester jsou již u Pána.

Do Bratřejova museli všichni věřící jít jeden a půl hodiny pěšky, neboť tehdy nebyla ještě autobusová doprava. A tuto cestu museli za dva dny projít čtyřikrát. Nevadilo to však nikomu. Také stravování bylo omezené. K tomu, co si kdo přinesl, dostal každý talíř masové polévky a krajíc chleba. To však nemělo vliv na duchovní nadšení. Známé písni se zpívaly ve 3 i 4 jazyčích najednou. Prostory byly překládány z němčiny, angličtiny i francouzštiny. Každý je lačně a dychtivě hltal. Na toto setkání rádi vzpomínají někteří dosud žijící účastníci.

Bratr J. Mrozek, který nyní působí v Polsku:

Je tomu několik týdnů, co jsem měl v ruce snímek z naší první konference v r. 1921 v Bratřejově. Je to pěkná, historická památka. Od roku 1921 dodnes Boží láska i milost jsou se mnou s velkým požehnáním v práci pro Něho. Pán žně požehnal práci skrze mne i další vykoupené. Nejenom na Těšínsku, ale i v Polsku povstaly sborečky. Mohu proto říci s Pavlem: „Naše práce není daremná v Pánu“ (1. Kor. 15:58). Díky Jemu za to!

Sestra M. Křesinová, Praha:

Velmi často a ráda vzpomínám na krásnou a požehnanou dobu, prožitou v síňcích Hospodinových. Když vzpomínám na prvé společné sejítí v Bratřejově, uvědomují si jak vše bylo tenkrát prostinké a krásné.

Utkvělo mi něco málo v paměti z proslovu br. T. Hetty st. Při stavbě je třeba malty, která spojuje cihly, aby držely pěkně pohromadě. Takovou maltou je láska, kterou Boh dal do našich srdcí skrze svatého Ducha a ta nás všechny spojuje v Pánu Ježíši v svatém chrámu. Co času od té doby uplynulo, co vše jsme prožili, jen milé vzpomínky zůstaly. — Díky Bohu, že Jeho milosrdenství, které s námi bylo tehdy, nás stále provází, ba každého dne je nové. Halelujah!

Bratr P. Michalík, Třanovice:

I já velmi rád vzpomínám na první konferenci po I. světové válce. Ve válce jsem bojoval jako dělostřelec v rakouské armádě na italské frontě. Jako věřící jsem prosil Pána, abych nemusel zabíjet a On mou prosbu vyslyšel a vedl mne podivuhodným způsobem tak, že ani není možno to všechno popsat.

Po návratu domů mi bylo velmi milé a vzácné, že jsem mohl jet na konferenci k rodině Hettovy v Bratřejově. Byli mezi námi také bratr Křesina, J. Kovář a další. Ne sejítí jsem přišel duchovně vyprahlý, a proto nemohu zapomenout toho nasycení živým chlebem z nebe. Mezi jinými dojmy zůstal mi také zážitek u lámání chleba. Seděl jsem u stolu a pod ním jsem viděl menší košíček. Nevěděl jsem, k čemu má sloužit. Najednou ho bratr Křesina vzal a dal mi ho do klína, aniž tam něco dal. Poněvadž ten způsob nebyl u nás zaveden, nevěděl jsem, co mám s ním dělat. Tak jsem ho držel a hořel hanbou, až mi ho br. Křesina vzal a podal dalšímu. Ten již věděl, co má dělat. Všechno, i počasí, nám napomáhalo k duchovní i tělesné spokojenosti.

Bratr A. Rodowski, Bohumín:

Musím začít slovy žalmisty: „Nezapomínej se na všecka dobrdiní Jeho!“ (Žalm 103:2). Nezapomínáme na to, co jsme okoušeli před paděstí lety při naší první konferenci v Bratřejově a při předmětu epištoly k Efezským, jak se láska Boží zaměstnávala s námi již před ustanovením světa. Pod tímto hlubokým dojmem jsem si přál být stále, až do Jeho příchodu, nebo do mého odchodu k Němu. Tehdejší omezené vezdejší prostředky (spali jsme jen na slámě) nám nebyly na překážku. Radost převyšovala všechno nepohodlí. Až dodnes je mi epištola k Efezským proto vzácná, že píše o stvoření nového člověka v Kristu Ježíši a o jeho vzácné budoucnosti. A proto nebylo naše sejítí jen k Jeho jménu, nýbrž je zapsáno také v pamětné knize (Mal. 3:16).

Připravil - ed u

- Svoboda není to, že mohu činit cokoli, nýbrž to, že smím konat, co mi náleží.
- Pravá svoboda spočívá v tom, že nemusím otrocti hřichu, ale smím konati to, co se líbí Bohu.

Jsou lidé, kteří naprostě netouží být odolnými proti zhoubnému vlivu hřichu. Naopak, vyhledávají jej a rozkošnicky se mu vydávají bez ohledu na následky. Jiní však, a mezi nimi jsou křesťané, si upřímně přejí vymanit se z područí hřichu, stát se imunními. Daří se jim to? Existuje stav imunity?

Úvodem si řekněme, že imunita je odolnost organismu a je u různých jedinců různá. Také v duchovním životě je odolnost vůči hřichu různá. V obou sestrách je závislá na životoprávě, pohybu, hygieně, vůli atd. Imunita tedy existuje, je však různá a nesmí se přečeoňovat.

V této souvislosti si zdůrazněme, že neexistuje bezhříšnost. Ani ti nejlepší lidé Bible nebyli bez hřichu. „Mezi služebníky Jeho není dokonalostí a při andělích svých zanechal nedostatky. Cím více při těch, kteříž bydlí v domích hliněných, jejichž základ je na prachu, a setříni bývají snáze než mol“ (Job. 4:18, 19). Písmo dále praví, že věřící člověk „nehřeší, ale zhřeší“ (1. Jan 2:1, 3:6). Když se projeví u člověka opak, že hřeší a jen sem tam nezhřeší, je otázka, je-li vůbec křesťanem.

Jednou jsem se příliš hlasitě divil slabostem některých „údů“ a bylo mi řečeno: — „milý bráře, nejsme andělský chór“. Ano, je to pravda, k dokonalosti máme daleko, ale neznamená to, že o ni nemáme usilovat. Vždyť požehnání, milost, spásu i Kristus Ježíš sám se stávají vlastnictvím jen těch, kteří chtějí. Kdo usiluje, bojuje, ten získává. Je hrozný stav těch lidí, o nichž říká Pán Ježíš: nechcete! Naproti tomu, kolik ryzí touhy po lepším a vyšším životě je ve slovech: — chci, Pane!

Podél mé životní cesty v minulosti i v přítomnosti stojí pomníky mnohých, kteří se ohlédlí jako Lotova žena. Dala přednost světu před Kristem. Sli s námi, zpívali, četli Písmo, ale pak zamílovali tento svět (2. Timot. 4:10). Vyšli „jakoby s námi“ ze Sodomy, ale srdcem tam zůstali. Chtěli se podilet na výsadách království Božího, ale nedokázali se rozloučit se způsoby a lákadly sodomského života. Časná rozkoš jim byla více, než zaslíbení věčného života. — Klademe si otázku: znamená to definitivní konec jejich duchovního života? Musíme poctivě říci, že nevím. Víme však, že porušili ve svých životech Boží řady, zabili hlas svědomí a žijí lehkomyslným a nevázaným životem.

Myslím na některé konkrétní případy a je mi smutno. Mnozí po několika letech cesty za Pánem selhali. Zdá se nám to neuvěřitelné. Mimo samého nevyřešeného hřichu si život rádně zamotali a zkomplikovali. Narostly problémy: nevěřící přátele, žena, muž, děti. Ztratili dobrou pověst, silu, vůli a smysl pro to, co je správné. Nikdo mě nepřesvědčí, že tito lidé ve svém nitru netrpí.

Jsou však také věřící, u nichž v průběhu let pravdy Písmo o daru víry, ospravedlnění a spasení z milosti přestaly být předmětem chval a díků. Vděčnost za Boží nezaslouženou přízeň jako by vypchala, do jejich srdcí se vedrala cizí a nebezpečný pocit sebejistoty. Tito lidé se bezdékly stali nezávislí na Kristu a Jeho díle. Nač pokora, tichost, modlitba, vždyť vše jest hotovo, spásu je doko-

nalá. Spoléhají na neproměnnost a neodvolatelnost Božích zaslíbení, ale v nitru chovají falešný pocit nezranitelnosti. Přecenili svou imunitu, jejich život směruje ke katastrofě. Snadno upadají do víru bludných učení. Takové ratolesti Bůh odíezdá a odraci se od nich. Kéž by se dali větši varovat všichni takoví v církvi a s pokorou a pokání se vrátili k dětské závislosti na Bohu, protože „nebudete-li jako děti...“

Pokud budeme na světě, nezbavíme se zla a Zlého. Stále se nás bude přidržovat, nabízet, neúnavně se vemlouvat, svádět, oklamávat, předstírat nepatrnost, směšnost a zanedbatelnost takového hříšku jako je jen pohled, jen polaskání se s myšlenkou, jen přivlastnění malého předmětu, jen nevinný vtip apod. Bude se vnucovat svými dobrými radami do programu našeho života, slibovat větší úspěchy, rajské rozkoše. Přepadat nás ve chvílích nepozornosti a otrávenosti, nebo třeba únavy a lenosti, kdy se stává silnější než my a snadno nad námi vítězí. Je vždy nevypočitatelný v intrikách, ale vždy jednoznačný v záměru zničit nás a odloučit od Boha.

Takové situace řeší jen absolutní vítěz nad hříchem Ježíš Kristus. Je tvým Spasitelem? Jestliže ano, dovolávej se Jeho zaslíbení, stůj o Jeho přítomnost a na tých rtech buď Jeho jméno. Nesmírnou cenu má slovo „Jsem cesta, pravda i život“ — a nikdo jiný a nic jiného. Ve své těžké chvíli řekni pokušitelu: jsem Ježíšův, chci jít Jeho cestou. Dej místo Pravdě. Bůh ti pomůže odhalit lež a všechny důsledky hříchu. Poznáš Pravdu a Pravda tě vysvobodí. Věř, že nejslastnější život je život s Ježíšem a pro Ježíše. Neopřejí se cizí moci ani na vteřinu.

Proti našemu Spasiteli se koncentrovala veškeré moc zla a mocnosti d'ábel-ských. On stál však na tom, co „jest psáno“. On chce být tvým pomocníkem, tvým Pánem. Tvůj boj se stane Jeho bojem. Zvítězit můžeš jen s ním!!! V každém případě je to však napřed tvůj boj, který máš vést v Jeho jméně.

Náš život, to je každodenní usilování a dosvědčování, že jsme Jeho a že chceme Jemu žít. Je to prostě ustavičné potvrzování víry, je to boj.

Písmo nás vyzývá: „Bojuj a buď zdrženlivý“ — „Rádně bojuj“ — „Statečně bojuj“ — „Bojuj boj víry“. Dále praví: „Snažte se své povolání upevniti“ — „Být bez úhony“ — „Utéci porušení světa a žádostem zlým“ — „Odpírejte, silní jsouce u víře“ — „Kdo se domnívá, že stojí, hledí, aby nepadl“.

Je toho dost, čím jsme vyzýváni k aktivnímu boji pro čest a slávu Boží.

Proto povstaň, rozhorli se, neboť „vítězi dám usednouti na mém trůně, jako jsem sám zvítězil a usedl se svým Otcem na Jeho trůně“ (Zjev. 3:21).

Jen ti, kdož zvítězí, usednou na trůn!

-šek-

ZDRŽ SVOJ JAZYK!

„Lebo ten, kto chce milovať život a vidieť dobré dni, nech zdrží svoj jazyk od zlého a svoje rty, aby nevraveli lesť!“ (1. Petr.3:10)

V súvislosti s týmto textom spomeniem jeden príbeh, na ktorý nikdy nezabudnem. Stalo sa to asi po piatich rokoch, ako som spoznal odpúšťajúcu milosť Božiu mne hřiešníkovi. Bývali sme 30 km vzdialenosť od najbližšieho zhromaždenia veriacich. Preto vždy som sa tešil, keď som mohol byť v obecenstve s vykúpenými. V tomto zboru som zažil spoločne s bratmi a sestrami veľké požehnanie. To viete, mladej veriacej duši je Božie slovo žiadostivé a to ako mlieko bez lesťi. Zvlášť v láske a úcte som mal bratov, ktorí slúžili slovom, skrze ktorých ma Pán vyučoval ceste za Ním. Už vtedy bola pri mne známost, že tí, ktorí slúžia slovom v učení, sú hodní dvojej cti. Ale, na čo som nemyslel ja, chcel a myseľ satan.

Raz, ako som sa vracal zo zhromaždenia domov vlakom, nastrojil mi do cesty jednu „sestru“. Náš rozhovor, totiž jej reč, lebo ja som sa pre jej mnohovravnosť nedostal k slovu, bola o veriacich ľudoch. Spomíala známych i mne

ště neznámych veriacich. Na jej riečicu sa dostali i vykúpení zo zboru, kde som rád chodieval a o ktorých som mal dobrú mienku. Z jej rozprávania som vycítil neúprimnosť. O sestre B.... sa vyjadriala, že ju sice má rada, ale že jej povedala „klebetnica“, cítila sa týmto slovom urazená. Na rad prišla i sestra M..., ktorú som už vtedy dobre poznal. O nej toľko nahovorila, až som sa čudoval, aký má talent k poznávaniu ľudských charakterov. Zvlášť si brúslila svoj jazyk na brachoch. Tých tak oprala, že vždy, keď počujem historku o kazateľovi Flattichovi, si spomienem na túto ženu.

Totiž tento kazateľ išiel raz navštíviť jednu domácnosť. Chcel práve vstúpiť, keď začul pri dverách, ako domáca paní so súsedou práve o ňom rozprávajú, a to tónom nie práve priaznivým. Prebrali niektoré jeho vlastnosti a slabosti. Nechcel ich uviesť do rozpakov, preto sa tiško vzdialil. Pridúc domov, služobnej rozkázal, aby patričnej gázdinej zanesie chleba a mýky v hodnote dennej mzdy práčky. Ona to však nechcela priať hovoriac, že to bude asi omyl, lebo ona u dotyčného nikdy neprala a hned sa so slúžkou dostavila do jeho domácnosti, aby si omyl vysvetlili. Tu jej Flettich povedal: „Vy ste si tú mzdu pri mne skutočne zaslúžili, lebo v celom živote nik ma tak dôkladne neopral, ako ste ma oprali vy so susedom!“

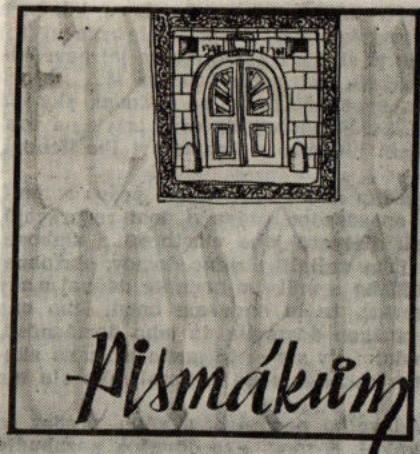
I keď som rečiam tejto ženy nevenoval veľkú pozornosť a váhu, predsa sa podarilo satanovi zasiať do môjho srdca kúkol. K tomu ako dôvažok nezabudla pripomienuť, že som ešte mladý veriaci, ale až ich spoznam bližšie, vraj jej dám za pravdu. Priznám sa, že keď sme sa rozchádzali, začala pôsobiť pochybnosť o tých, ktorých som si vážil a mal v úcte. Po tejto udalosti vždy, keď som bol v tomto zhromaždení, mal som akúsi zásteru na očiach. Neraď som odchádzal bez požehnania a často i s pohoršenou myslou. Dnes veľmi banujem, že som svoje uši prepožičal k takýmto rečiam ostrého jazyka. Dlhú mi to trvalo, až ma Pán oslobođil od tejto buriny. Som veľmi vďačný, že Pán ich znova pozdvihol v mojich očiach a môžem dnes prežívať s nimi v láske také isté požehnanie ako pred touto príhodou.

Uvažujme, či niekto z nás nezažil takúto trpkú a bolestivú príhodu. Jazykom spôsobená rana sa veľmi ľahko hojí. Mám za to, že sa podarí pri mnohých satanovi uviesť skrte nezdržanlivý jazyk pohoršenie a svár. Nie nadarmo je napísané, že jazyk je malý úd a veľkým sa honosí. „Hla, maličký oheň akú veľkú horu zapáli“ (Jak. 3:5)! Tento malý úd, ak nie je na uzde, vie neraz zničiť to, čo druhý po dlhé roky v trpezlivosti a v bázni Božej konajú pri nás. Vieme, že nikto nie je tak dokonalý, aby v tom a onom neklesal. Ja dnes, ty zajtra. „Lebo mnho klesáme všetci“ (Jak. 3:2). Ale pamäťajme, že všetko, čo konáme, konáme v slabosti, aby sa mohla prejavíť v nás moc Božia. A zase, nenamýšľajme si, že keď o niekom začneme hovoriť zlé, že tým sme my spravodlivejší a lepší. Pravý opak je pravdou. Preto, drahí bratia a sestry, zdžfajme svoj jazyk, dajme mu žubadlá, aby sme nehovorili nad to, čo sa sluší a patrí na vyvolených. Lebo čo rozsievame, to budeme i žať.

Treba ešte spomenúť, že menované žene asi uškodila jej vlastná spravodlivosť, nakoľko už ju nestretávam v zhromaždení vykúpených. Takto neuškodila veriacim, ale iste len sebe. Nech nám je to všetkým, ktorí milujeme život a chceme vidieť dobré dni, na poučenie.

-jp

- Pevná dôvěra v Bohu je hrobkou starosti.
- Stát v svobode znamená usilovně chvátat vpřed k cíli.
- Jeden rabín vyprávěl svým posuchačům: Až jednou stanu před obličejem Božím, nebude mne činit odpovědným za to, že jsem nebyl jako Mojžíš. Ale budu zodpovědný za to, proč jsem nebyl tím, čím jsem mohl být.
- Mnozí by chtěli utéci z přítomnosti do minulosti nebo do budoucnosti, ale nevědět kudy kam.

Pismákum

2. RYBNÁ BRÁNA 3:3-5

V evangelizační hodině přivádíme jako rybáři lidí jiné k spasitelnému poznání Páně. S tím souvisí rozmanité zkušenosti, jak o tom svědčí jména:

SENAA — být ostrý, bodat (proto se stát nepřijemným, **nenáviděným**). Při zvěstování evangelia nemůžeme mluvit mlhavě a zastírat pravdu, nýbrž používat meče Slova Božího, který je na obou stranách **ostrý** — Senaa. „Kdož věří v Syna, má život věčný“ (to je ta jedna strana), „kdož jest nevěřící Synu, neuzří života, ale hněv Boží zůstává na něm“ (to je ta druhá strana). Anebo „Všicknit zajisté zhřešili a nemají slávy Boží“ (to je ta jedna strana), „Spravedliví pak učiněni bývají darmo, milostí Ježíš“ (to je to druhá strana). Jméno Senaa nám ukazuje na vyhraněnou agresivnost a také na jasně rozdělování Písma, které je charakteristické pro bratrské hnutí. Když církve takto věrně výřizuje své poselství, stává se světu nepřijemnou, **nenáviděnou**, což opět odpovídá předpovědi Pána. Podle synů Senaa pracoval.

MEREMOT — výšiny.

Sloveso, od něhož je toto slovo odvozeno, vyskytuje se na mnoha místech, kde mluví o vynášení do výše. Vynášení do výše zažije právě ten, kdo své srdce otevře pro evangelium. Bůh ho „na skálu vyzdvihne“ (Žalm 27:5), „povýší“ (37:34). Tato dvě místa mluví o tom, že Bůh zuboženého uvádí do bezpečí a posazuje do nebeských míst

(Efezským 2:6). Tak **vyvyšuje** Bůh své syny (Izaiáš 1:2 a panny 23:4). Toho slova užívá se také o **zbudování** domu (Ezdráš 9:9), tak i z nás Bůh buduje svůj chrám. Meremot, který na toto vše poukazuje, byl synem

URIÁŠovým — mé světlo je Hospodin. Výše uvedené zkušenosti zažije, komu zasítí do srdce světlo evangelia (2. Kor. 4:4-6, Jan 1:9). Tímto světlem osvícen začne hříšník chápat svůj stav z hlediska Božího, poznává, že je hříšník. Na tu to okolnost poukazuje jméno **KÓZ** — trn

ve spojení s Genesis 3, kde se o trnu mluví jako o průvodním zjevu hříchu. Nemůžeme zvěstovat evangelium, když bychom neukázali na hřích a jeho následky. Dále tam však pracoval

MESULLAN — jako přítel získán, přítelom učiněn, syn

BERECHIAŠe — požehnání Hospodinovo syna

MESEZABELE — Bohem osvobozený a podle nich

SÁDOCH — spravedlivý.

Význam těchto čtyř jmen je výstižný pohled ze čtyř stran na obráceného hříšníka v plném souladu s tím, co je nám známo z Nového zákona, takže není třeba něčeho dodávat. Jen jméno otce Sádoch je častou, trvalou zkušeností těch, kteří druhým přinášejí evangelium:

BAANA — trpitel.

To vidíme na Pánu a již i na Jeho předchůdci Janu Křtiteli a na těch, kteří před námi uvěřili a sami na sobě si to můžeme ověřit, že přinášet druhým evangelium je spojeno s utrpením. Ono je také pro toho, kdo evangelium přijal, v něj uvěřil, spojeno s různým, mnohostranným utrpením. V údivu museme žasnout nad přesnosti Slova Božího a nad jeho nevyčerpatevným bohatstvím. Zrcadlí se nám zde zkušenosti, které se opakují po tisíciletí, ale zkušenosti, které se neboudou opakovat na věky. Přijde doba, kdy bude evangelium od utrpení odděleno. Na jednom místě bude jenom evangelium, jeho plné rozvinutí, dobro a radost. Tam nebude žádné utrpení. A druhé místo, kde bude jenom utrpení a žádné evangelium. Pokud však zde žijeme, budeme mít evangelium spojeno s utrpením. Dále pracovali

TEKOITŠÍ — TEKOA — stanoviště hřídky, která signalizuje svému okolí nebezpečí.

Jak výmluvný závěr pracovníků v úseku Rybné brány! Ti pracující vesměs naznačují charakteristické rysy rybářů lidí, které dodnes vysílá Pán. Dávají svému okolí varovný signál, jak to také činil **AMOS** — obtížený břemenem, který pocházel z Tekoa. Byl to prostý muž, který sice nebyl školený odborným bosovcem, jak sám prohlásil o sobě (7:14), nýbrž pěstitelm stád a česačem planých říků, ale ve své práci se osvědčil tak, že se stal požehnaným nástrojem v rukou Hospodinových. Jak bylo již úvodem řečeno, nebyli ani statutelé zdí a bran jeruzalémských odborníci a tím je naznačeno, že ani my nejsme v tomto smyslu „odborníci“, ale smíme být vděčními svědky a nástroji v rukou Páně. **TEKOA** však má také význam: „pevné připevnit“, „pevné stanovisko“. To vidíme na těch znamení-

tějších z Tekoitských, kteří se zdrželi spolupráce a zůstali stranou, jak nám o tom praví 5. verš. Měli „své“ stanovisko. I dnes mají mnozí znamení své pevné stanovisko a zůstávají stranou a nepodrobují svou šíji dílu svého Pána! O kéž by tomu tak nebylo! Kéž by také nebylo nejasných, mlhavých signálů, jak se o tom zmíňuje apoštol Pavel: „Trouba vydala-li by nejistý hlas, kdož se bude strojit k boji?“

Jak již bylo řečeno, odpovídá 1. brána dopolednímu nedělnímu shromáždění bratrských sborů, kdy se věřící schází k lámání chleba a pití kalicha, aby tak zvěstovali smrt Beránka Božího. Odpolední pak nebo večerní nedělní shromáždění je věnováno zvěstování evangelia. Této evangelizační hodině odpovídá 2. brána, svými jmény ti, kteří na ní pracovali a na zdi až k 3. bránce.

Dr. J. Zeman

JE ROZHODNUTO!

kde přivážební zbraně
krásky vpřed maří -
kde žarcem vysouší
palcivé slunce -
kde nocí mrazivých
nebývá konce ...

JE ROZHODNUTO!!
Hlotov jsem,
ač nikdo nepůjde se mnou,
navždy jž
opustit cestu svou klamnou!

Svět
pro mne
odumřel,
nevábi více ...

V KŘÍŽI mi rozkvetlo
krás

na tisice!
Láskou tvou zcela jsem podmaněn,
Pane,
za tebou půjdu, ať co chce
se stane!

JE ROZHODNUTO!!!
V šlépěje Pána
jen noby chci klásti,
jimi On vede mne
do nebes vlasti.

Vidím je jasně ...
a na tom mám dosti

On - poklad nebeský -
V NĚM

MOJE ŠTĚSTÍ!
-Kk-

NAD OTÁZKAMI NAŠICH ČTENÁŘO

V minulém čísle jsme zodpověděli otázku, co znamená křest v Duchu svatém. Nyní se vracíme k navazující otázce:

OTÁZKA č. 2: CO ZNAMENÁ KŘEST V OHNI?

„Já křtim vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jestif mocnější nežl já, jehožto nejsem hodem obuvi nositi. Oñt vás křtí bude Duchem svatým a ohněm.“ (Mat. 3:11)

Křest Duchem a ohněm (správně i v Duchu a v ohni, jak bylo vysvětleno minule) jsou dvě úplně odlišné skutečnosti. Nejdříve si musíme uvědomit, že pouze Pán Ježíš měl podle slov Jana Křtitele křtit v Duchu a v ohni. Nikde nečteme, že by to také činil Otec nebo Duch svatý sám. Duch nekřtí „v Duchu svatém“ ani „v ohni“.

Nikde nečteme o křtu v ohni, že by se byl již konal. **Co tedy je „křest v ohni“?** Čteme-li pozorně text u Mat. 3:11-12, nabízí se výklad sám. Bezprostředně po výroku „Oñt vás křtí bude Duchem svatým a ohněm“ se praví:

„... a shromáždi pšenici do obilnice, ale plevy páli bude ohněm neuhasitelným.“ Jistě z toho chápeme, že zde Boží Slovo hovoří o SOUDU. Jinými biblickými verši lze prokázat, že příchod Pána Ježíše a dlo Božího spasení má dvě stránky: milost a odsouzení; věčný život a zahynutí; milosrdenství a soud. Všimněme si blíže tohoto podvojného charakteru evangelia:

A) Pán Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil (Mat. 18:11, Luk. 19:10, 1. Tim. 1:15).

On je soudce živých i mrtvých (Sk. 10:42, 2. Tim. 4:1, 1. Petr. 4:5).

B) Kdo věří v Pána Ježíše, na soud nepřijde (Jan 5:24).

Kdo nevěří, již jest odsouzen (Jan 3:18).

C) Bůh je LÁSKA (1. Jan. 4:3, 16).

Bůh je OHEŇ SPALUJÍCÍ (Žid. 12:29, 5. Mojž. 9:3).

Proto křest v Duchu svatém je stránka pozitivní, kladná — křest v ohni negativní, záporná. První znamená spasení, druhá odsouzení. V první je věřící zapojen do církve Pána Ježíše, v druhé nevěřící odsouzen k věčnému zahynutí.

„Křest v ohni“ nelze ztotožňovat s vylitím svatého Ducha, když se „ukázaly rozdělené jazyky jako oheň“. Ve Skut. 2:3 a následně se popisuje zcela jedinečná událost, která se nikdy víc neopakovala. Nad nikým se „plamen ohně“ neukázal. Proto zastánci učení o „mluvění jazyky“ mohou hovořit pouze o „vnitřním ohni“ a opřít se jen o subjektivní pocity a stavby. E. K.

Domníváme se, že bychom se mohli nad výrazem „křest v Duchu a v ohni“ zamyslet též jako nad skutečností ve smyslu symbolickém, čímž by nám právě působení Ducha sv. bylo ještě více objasněno.

Křest Janův přinášel očištění, odpuštění hříchů, jestliže předcházelo pokání a odvrácení se od nepravosti. Voda ovšem očištěuje zevně. Nevníká dovnitř. I mnohá pokání nebyla pravá a trvalá. Zůstala na povrchu. Proto Jan důrazně ukazuje na Toho, který přichází a který bude křtit ne vodou ku pokání, ale v Duchu a v ohni. Oheň nám připomíná také oběť na oltáři, která jím byla zapálena. Oheň pronikl všude, na povrch i dovnitř. Změnil úplně oběť a přenesl ji z oltáře ve formě koule a vůně vzhůru, do Boží přítomnosti. Takové je působení Ducha svatého. Nezůstává na povrchu, ale vpaluje se dovnitř! Je jako oheň. Vše přepálí, změní, proniká do srdce a přeměňuje je. Duch sv. jako oheň přenáší do přítomnosti Boží, spojuje s Kristem.

Co dělá oheň?

Oheň hoří

Je to obraz plnosti duchovního života a zjevení moci Boží.

Oheň svítí

Kde je Duch sv., tam je život světla, svědec slova a života.

Oheň hřeje

To je život účinné lásky a pracovité služby.

Oheň se šíří

Duch sv. pracuje, obvínuje svět z hřachu a uchvacuje srdce pro Pána.

Oheň musí být udržován

I oheň Ducha v srdci musí být udržován a to Božím Slovem, modlitebním životem, poslušností výry. Přestaň číst Boží Slovo, modli se, opusť shromáždění a oheň dohoří!

Duch sv. mohl být dán věřícím až po oslavě Pána Ježíše Krista na nebesích (Jan 7:39). A to se stalo o Letnicích. Jsi-li vskutku v Krista pokřtěn (pohroužen) Rím. 6:3, bude i On skrze moc Ducha svatého oslagen v Tobě v oněch „vlastnostech ohně“.

Oheň čistí

Oheň Ducha je též obrazem přepalování ve zkouškách výry a utrpení pro Pána, aby struska odpadla a zůstalo ryzí zlato věrnosti a trpělivosti výry.

Oheň neuhasitelný

Jan mluví ještě o druhém ohni, který páli bude plevy. Neposlušné a nepovolné evangeliu Kristovu páli bude oheň, který neuhasne — oheň vlastních výčitek a promarněné milosti.

Nejprve Jan volá, že Pán Ježíš bude křtíti Duchem sv. a ohněm, což znamená milost, odpuštění, nový duchovní život, a pak teprve mluví o soudu nad bezbožnými, kteří jsou jako plevy.

- B. K.
Připravil -Kk

V příštím čísle našeho časopisu hodláme odpovědět na otázku Proč Bůh stvořil lidi, kteří mohou zhrešit, a proč trestá člověka věčným zatracením, když řídí jeho život a je tedy přímo za něj zodpovědný?

V souvislosti s našimi prvními dvěma otázkami obdrželi jsme další otázky, na které nám zašlete odpovědi:

CO ZNAMENÁ NAPLNĚNÍ DUCHEM SVATÝM?

JAKÝ JE ROZDÍL VE VÝZNAMU SLOV: POMAZÁNÍ, ZNAMENÁNÍ A ZÁVDAVEK DUCHA SVATÉHO?

AKÍ MÁME BYŤ?

1. Znášať sa navzájom v láske (Ef. 4:2).
2. Milovať sa navzájom (1. Tes. 4:9).
3. V úcte jedni druhých predchádzať (Rím. 12:10).
4. Prijímať sa navzájom (Rím. 15:7).
5. Nesudíť jedni druhých (Rím. 14:13).
6. Navzájom sa vzdelávať (Rím. 14:19).
7. Navzájom sa roznečovať k láske a k dobrým skutkom (Žid. 10:24). Prel. O. R.

● Porovnáme-li naši lásku s láskou Boží, pak nás to hluboce zahanbuje.

PO STOPÁCH APOŠTOLA PAVLA

FILIPPIS
(I. pokračování)

Nepřijemné napětí bylo vystřídáno milým shledáním s věřicími v Tessalonice. Přijali jsme to jako dar a potvrzení našich záměrů sledovat stopy apoštola Pavla. A tak plní optimismu vydáváme se na jednodenní výlet směrem na východ od Tessaloniky – do Filippis.

Naše setkání s Řeky vychovanými v ČSSR nám přináší další ovoce. Přítel Sterios má volno, pojede s námi, navštíví své příbuzné a bude našim tlumočníkem. A co víc, máme možnost posloužit mu svědectvím.

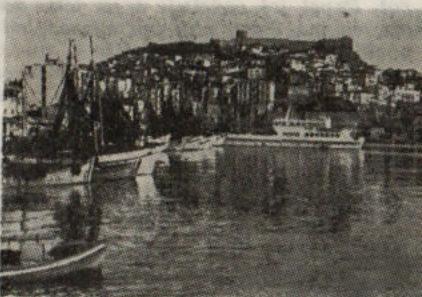
Časně ráno vyjíždíme. Máme před sebou celý den. Než dorazíme do cíle, budeme mít na tachometru o 200 km více. Mezinárodní dálnice E - 5, kterou jsme přijeli z Jugoslávie, nás vede kolm velkých jezer k městu Stavros – kříž. Zanedlouho se nám otvírá pohled na moře, na Orfanský záliv. Po půlhodině jízdy podél pobřeží se nám moře opět ztrácí z dohledu, aby se nám v celé kráse znova ohálilo ve chvíli, kdy vjíždíme do města Kaval-

la (dříve Neapolis). Prodíráme se uličkami města do přístavu. Jsme na místě, vystupujeme.

Našemu příteli vypravujeme, že zde v Neapolis, v Macedonii, apoštol Pavel se svými společníky poprvé vstoupil na půdu Evropy. – Nyní jsme zde a jsme slavnostně nadáleni. Stojíme na hrázi přístavu, obklopeni množstvím rybářských člunů i velkých výletních lodí, spěchajícími námořníky, rybáři a turisty, kteří právě odjíždějí na ostrov Thasos. Vzduch je naplněn vůní moře a pachem nafty a potu. Zvědavými pohledy suchozemců pozorujeme vjezdy aut do nitra lodi, provoz jeřábů a rybáře potýkající se se svými úlovky. Náš pohled klouže po pobřeží, po zbytcích starých městských hradeb a byzantské pevnosti, jež střežila vstup do přístavu. Hodně změnila staletí, ale přístav se svým pracovním rytem a moře se svým bohatstvím zůstávají v podstatě stejné, jen lidé se mění.

V zamýšlení hledíme na Egejské moře a jsme vědci Bohu za vanutí větru Ducha svatého, jímž dal kdysi připlout lodi se svým služebníkem a radostnou zvěsti evangelia. Vidíme se již zde na tomto místě započteni do Jeho plánů. Díky Bohu za to. A co nás přítel, poslouží mu svědectví Pišem k novému životu?

Ctěme-li pozorně 16. kap. Skut. apoštolů porozumíme, co znamená být ve službách Božích. Pavel a Sílas „prošli Frygií a Galatskou krajinou (bez užitku) poněvadž jim Duch svatý bránil mluvit Slovo Páně v Azii. Když došli k Myzii, pokoušeli

Pohled na Kavallu.

se cestovat do Bitynie, ale Duch Ježíš už v jím to nedovolil, proto se vydali Myzii a sestoupili do Troje“. – Je pozoruhodné, jak Bůh svrchovaně a nezávisle na čtení člověka vede své učedníky. Dvakrát mění jejich záměry, nechce, aby naplnili své plány, ale Jeho plány – plány spasení. Jakým způsobem zasáhl nevíme, ale obdivuhodné je, jak citlivě Pavel reagoval. Svědčí to o hlubokém obecenství a dokonalém spojení s Pánem, v němž se odrazil každý vnitřní neklid, zneprávovitý jev nebo událost. Pavel své úmysly Bohu předkládal, radil se s Ním a je zajímavé, že „v chvíli“, v činnosti hledal a očekával odpověď a další pokyny. Šel cestou víry, nevěda kam přijde (Žid. 11: 8).

Jistě, že nám mnohým moderním křesťanům chybí takovéto odevzdání se Božímu vedení. Náš život je pak plný bolestných zklamání jen proto, že jsme se nenaučili poslouchat, vnitmat Boží vnitřní hlas a že ho nechceme být poslušni – vždy k naší škodě. A to platí ve všech oblastech, v životně rozhodujících událostech neb denních starostech, ve chvílích, kdy se jedná o studium, zaměstnání, o partnera do manželství, aneb jen o vstup do nového všedního dne.

Apoštol Pavel uměl takto žít. Pokládal za zisk znát Krista Ježíše a být Jim veden. Praví, že: vše ostatní ztratil, maje to za smeti, jedině, aby Krista získal (Fil. 3:7-8). Nežil již více sám svůj život, protože On jej dokonale a bez zbytku vyplnil a stal se jeho Pánem. Pavel byl získán a uchvacen Ježíšem, který jej nikdy nezkamal.

Také naše vyprávění je toho potvrzením. – Pavel v Troji čeká na Boží pokyn. V noci spatřil vidění: nějaký muž macedonský stál a prosil ho: „Přijď do Macedonie a pomoz nám.“ V přesvědčení, že je to Boží výzva, hned usiluje jít do Macedonie. Toto volání mělo historický význam. Bylo voláním Evropy po evangeliu. A znova si připomeňme, že se tenkrát jednalo již o nás – o mne a o tebe!

„Protož pustivše se do Troje, přímým během připlavili jsme se do Samotracie a nazitří do Neapolis a odtud do Filippis, kteréžto jest první město krajiny Macedonské, obyvateli cizími osazené“ (Sk. 16:11, 12).

Psal se rok 50 n. l., když Pavel se svými společníky připlul do Neapolis, přístavu města Filippis. Na skalisku vybíhajícím do moře se zpupně vypinal Dianin pohanský chrám. Po krátkém odpočinku vydávají se římskou cestou – Via Egnatia do města Filippis. Cesta vedla pohořím 480 metrů vysokým a byla dlouhá asi 14 kilometrů.

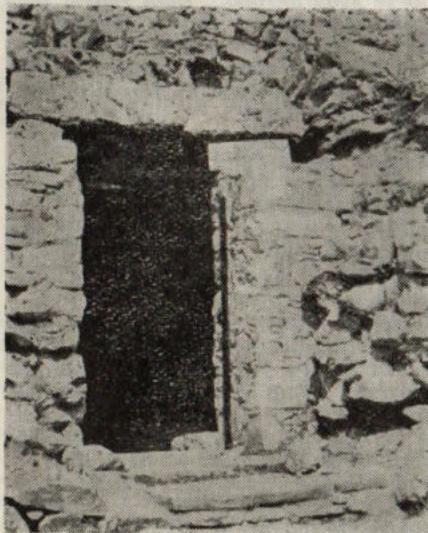
I my usedáme do auta a pokračujeme tímto směrem. Přemáháme stoupání serpentín a dostáváme se až k průsmyku. Před námi se rozprostírá údolní rovina se skalním výběžkem, na němž leželo staré macedonské město se svou akropolí. Bylo známé jako naleziště zlata a teprve později, po obnovení a rozšíření bylo pojmenováno po Filipu II. – Macedonském. Za římské nadvlády se stalo římským provincním městem.

Pavel vstupuje do města obydleného pro něho cizími národy. Navazuje opět styky s místními Židy, kterých je ve městě tak málo, že nemají ani vlastní synagogu. Připojuje se k nim proto zejména v době modliteb, které tráví mimo město u řeku. Se zájemem si čteme o prvém Pavlově projevu k ženám, které se tam sešly, o nadšení, s kterým přijala zvěst o snasení žena Lydia, bohatá, bohabojná obchodnice. Tato žena, poňanka, zavázaná díky, nutí apoštoly, aby zůstali v jejím domě, který se v pravděpodobně stal místem vrrních shromáždění.

ARCHAIA CHOROS FILIPPOM – hlášá nápis a potvrzuje, že sluncem rozpálené, obnažené základy a zbytku

zdi za oplocením jsou svědky zašlé slávy. Platíme vstupné a v parnu pravého poledne zahajujeme prohlídku. Střed města tvořily dvě křesťanské baziliky (IV.-VI. stol. n. l.), římské fórum (II. stol.) a zejména stará, sloupovitým ohraničená agora. Procházíme amfiteatrem a stále citelněji postrádáme odborného průvodce. Povídáme proto našeho přítele Steriose, aby vyuřil ve stinu podřímujícího hlídání dotazem, jestli se zde nacházejí nějaké památky na apoštola Pavla, na jeho vězení. Odpovídá: „Ná“, což znamená ano a ukazuje směr. Spěcháme tam. Po krátkém hledání v bludišti sklepních základů a zdi nalézáme poměrně zachovalou místnost s jedním vchodem, s řeckým a francouzským nápisem: Vězení apoštola Pavla.

Jsme velmi spokojeni s tímto objevem. Archeologové tedy potvrzují, že těsně vedle náměstí ve středu města stálo vězení. Zkoumáme prostor, zda se nedá určit obydlí dozorce věznice, ale marně. Našemu příteli líčíme celý dramatický děj, jenž se odehrál v těchto místech. — Pavel za svého pobytu je křivě obviněn, že bouří město. Obec povstává, apoštoli jsou bez služení mrskáni a vsazeni do žaláře. V noci, když se modlí a zpívají, dochází k zemětřesení, základy se otřásají a jejich pouta padají. Dozorce se domnívá, že vězni utekli, a chce si vzít ži-

Vězení ap. Pavla. Památky ve Filippis.

vot. Pavel jej zadržuje a na jeho dotaz, co má činit, aby byl spasen, odpovídá: „Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dům tvůj“. Dům dozorce se po uvěření „všech v domě“ stává domem veselí.

Přes město Filippis se převalila stateti s dalšími zemětřeseními, tureckými nájezdy atd. Rozvaliny města mlčí, ale slovo Boží neztrácí svoji moc. Také tobě se dnes může stát slovem ke spasení. A to je jeho sláva — sláva v nadčasovosti. Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen.

Naposled se rozhlijíme, fotograjujeme a sestupujeme po schodech vězeňské budovy, po kterých úředníci města „vyvedly Pavla a Sílu prosili je, aby šli z měst“. Neseme si na památku úlomek zdiva z vězení ap. Pavla a nastupujeme zpáteční cestu. — A k tomu patří jedna krátká episoda. O několik dnů později jsme seděli v překrásném přímořském křesťanském rekreačním středisku pod Olympem. Společníkem nám byl starý, přijemný bratr G. P. z Chanie z Kréty. Vyprávěl jsme mu o naší radosti z navštívených míst a ptali se ho, jak dalece lze považovat za právě místo, označené jako vězení ap. Pavla. Obdrželi jsme odpověď: „Je pravděpodobné, že základy městského vězení to jsou, ale myslím, milý bratre, že nejvěrohodnější je řeka, v níž byla pokřtěna Lydie, první křesťanka v Evropě. Tato řeka tekla tenkrát a teče dodnes“. Přijali jsme tento názor, ale kámen z vězení Pavlova jsme přesto nevyhodili.

Ze zpráv dochovaných nám v Pisém se dovídáme, jak Pavel vzniklý sbor ve Filippis miloval a že zde u příležitosti své 2. a 3. misijní cesty

vždy delší dobu pobýval. V ovzduší tohoto sboru napsal 1. a 2. list ke Kointským.

Filipenští provázeli svého milovaného apoštola modlitbami a také rádi nesli břímě výdajů jeho misijní práce (Fil. 4:14-16).

Philipis, tot dvěře, jimiž evangelium Kristovo tiše vstoupilo do Evropy. Došlo již k tobě?

-sek-

(Pokračování)

... a le teď jsem jen matkou.

Původ většiny povahových vad a neurotických poruch a také celá řada tělesních nemocí dětí se dnes odvozuje z tak zvaného komplexu opuštěnosti. Rozumíme tím pocit opuštěnosti, které dítě subjektivně má a který v něm vzbuzuje strach, že ho matka úplně opustí. Tento paradox vyvstane u relativně samostatného dítěte až tehdy, když se mu matka bude velmi málo věnovat, u senzitivního dítěte však už tehdy, když matka je vnitřně nepříjemná, i když si s ním hraje.

Co však znamená pro matku „být zde pro dítě“? Jaké těžkosti se jí přitom stavějí do cesty? Na tuto otázku mi napsala mladá matka tří dětí, která dříve rovněž byla zaměstnána, tak dobrou odpověď, že ji zde chci nezměněně uvést:

„Několik měsíců po svatbě řekne si mladá žena: To jsem ráda, že jsem se nevzdala svého místa; kdybych se celý den měla zabývat jen domácností, jak by to bylo děs-

ně nudné! A tak chodi dál do kanceláře, do školy nebo do obchodu. Po čase se jí narodí děťátko, teď se musí vzdát svého povolání chtěj nechtěj. Do velké radosti se vkrádá pocit, že je vlastně velmi přetížená, že pracovní den, který jiným končí úřední hodinou nebo zavřením obchodu, ještě dlouho pro ni není ukončen, že má v neděli právě také práce jako ve všední den, ba že se ani jednou nemůže pořádně vyspat.“

A proto zatouží po pravidelném životě v zaměstnání, po uznání svých dobrých výkonů, po duševních a společenských podnátech, po výměně názorů. Aby to vše mohla zase mit, stojí jí v cestě právě dítě. Jak tedy rozluštět tento problém? Buď si vylehlá dobrou pomoc, která se jí bude starat o domácnost a dítě, a začne chodit znovu do zaměstnání, nebo si najde podle příkladů druhých (třeba z rubriky „Čtenářky nám piší“ různých ženských časopisů) nějakou zálibu — konička, aby vyvážila jednotvárnost práce v domácnosti. Nebo se podrobí, ale použije každé volné chvíliky, aby horlivě četla. Ne-

bo dá dítě do útulku a obstarává domácnost večer... A dítě? Tělesně se mu daří dobře u opatrovnice v útulku a u matky smířené se svým údělem. Naopak - žíví je co nejpřesněji podle návodu, osetřují je s úzkostlivou čistotou a dbají o to, aby nebylo rozmazeno - ani něžnosti - a stalo se co nejsamostatnější. „Moderní“ péče o dítě nás učí, abychom dítě mezi jednotlivými dobami jídla nikdy nevrzali s postýlky, že si musí zvyknout na přesný rozvrh hodin a že máme být s něžnostmi velmi opatrni, abychom je nějakou chorobou nenakazili. Jak dítě na to vše reaguje? Právě žena, která dychtí po troše osobní volnosti zjistí, že se ji dítě stále drží za sukni, že podniká vše, aby na sebe upozornilo, že dělá právě tehdy mimořádné těžkosti, když ona nemá čas se jím zabývat. Nevědomky touží tak velice po nezávislosti, že ji dítě vlastně překáží. Cítlivé dítě bude na to reagovat velmi prudce. Bude křičet, nikdy nebude chtít být samo, nebude se umět samozemstnat, bude se pomočovat, bude velmi agresivní nebo žárlivé nebo vše dohromady.

A najednou zjistíme, že tady něco nesouhlasí. Byly jsme pečlivě připraveny pro své povolání, staly se z nás výborné učitelky, prodavačky, sekretárky, pracovaly jsme s radostí a horlivostí - a pak se toho všeho máme jednoho krásného dne vzdát a stojíme před úplně novým povolením, na které jsme velmi nedostatečně připraveny nebo vůbec ne. - Vím, znalosti o vedení domácnosti si můžeš při trošce dobré vůle a zdramém lidském rozumu rychle osvojit, ale pořád vši tou rozumovou vých-

vou jsme zahrabaly mateřský instinkt. A právě tam, kde záleží na čistém ženském a mateřském citu, stojí nám v cestě rozum. A protože vůbec nevíme, na čem záleží, selháme, jsme nespokojené a prázdné. Když si však zcela nezaujatě rozvážíme - kolik možností nám skýtá domácnost! Svůj čas si můžeme samostatně rozdělovat, své různé schopnosti co nejlépe uplatnit: umělecké, řemeslnické i kuchařské. Děti potřebují v prvé řadě a přede vším matku. Jen když je hotova žít zcela pro ně, vychová z nich svobodné lidi. Pak zažije, že se při výchově nevyňorí ani tak mnoho ani tak těžké problémy. Pozná, že má mnohem více osobní svobody, protože nemusí vyvažovat své „Nechci-zde-být“ pocitem viny a z toho vyplývající přehnanou úpěnlivosti a úzkostlivosti. Žádná matka nemůže nahradit svým dětem pocit bezpečí, který jim dává její stálá přítomnost, i kdyby jim výkonem svého zaměstnání mohla sebevše poskytnout. Ovšem zde se nejdřív ani tak o tělesnou přítomnost než mnohem více o duchovně duševní.

Vím ovšem, že je mnoho případů, kde je výdělek matky bezpodminečně nutný pro rodinu. Pak se bude snažit, aby její děti tomu navzdory vědely, že je s nimi pro ně. Ale rovnáne si to dobře, zda je absolutně nutné, abychom šly do práce nebo zda by se vhodným rozdělením a vlastní prací nedal z velké částky ušetřit výdělek žen. Když si uvědomíme, jak nesmírně důležitá je naše pohotovost pro děti, najdeme jistě dobré východisko.“

Připravila D. Z.

BŘEMENO ČI MOST?

Byl jednou jeden mraveneček, který celý den jenom reptal. Museil nosit kus slámy skoro palec dlouhý, což bylo totéž, jako kdybyste se vy měli potáct s kládou na ramenou. Mraveneček už dost živila. Když se tak ploužil betonovou pustinou došel k trhlince. O překonání trhliny se slámu ne-

bo dokonce bez ní nebylo ani řeči. Mraveneček se zastavil a tu ho na jednou napadla myšlenka. Položil slámkou napříč trhliny a přešel po ní bezpečně na druhou stranu. Tak se mu břemeno stalo dobrodiním.

Okolnosti, které se nám často zdají být jako těžké břemeno, mohou se nám stát požehnáním, užijeme-li je jako most vedoucí k Bohu.

Připr. OKi

Nie je to žiadna novinka, že po väčších zhromaždeniach, na ktoré sa občas schádzame z bližšieho, či ďalšieho okolia, mnohým z nás ešte zostáva hodina, dve, aj viac času do odchodu vlaku alebo autobusu. Domáci majú pred sebou tiež sviatočný večer, ktorý si im žiada stráviť v obecnosti s hostami, ale aj domácimi družmi. A tak hoci oficiálne zhromaždenia skončili, tie neoficiálne, keď sa spieva, diskutuje i počúva, pokračujú. Obyčajne sa rozchádzame, keď je to už naozaj nutné. Takéto večery majú svoje tradicie a obyčajne majú aj takú atmosféru, že sa priam rúkajú aspoň niektoré postrehy z nich aj na stránky nášho časopisu. Pre začiatok teda niekoľko postregov z jedného februárového, bratislavského večera:

Predovšetkým treba povedať, že sme tu mali dvoch milých, známych hostí. Br. K. K. z Prahy a br. J. O. z Ostravy. Z domáčich bol medzi nami br. V. s manželkou a okolo hodne mladších i starších z blízka i diale.

Tému večera načrtol sám život: Máme vela poznania, vela nádherných výkladov Biblie, vynikajúcu kresťanskú teóriu. Horšie je to však s praxou. Sme často slabí, nedoslední, bojáčni, ľahostajní, nepripravení k službe, k svedectvu o Pánovi Ježišovi Kristovi. Čo robit pre nápravu? Ako sa dá učinne svedčiť? Tu sú niektoré námety:

Br. V.: - Voláko, keď sme my patrili k mladým kresťanom, bolo aktívne svedectvo úplne samozrejmé. Stačilo niekoľko slov a každý poznal, že sme akisi iní, ako ľudia okolo nás. No a povedať im prečo to je, nebol ani taký veľký problém. Boli tu bratia s vynikajúcimi darmi evanjelistov, ktorí vedeli slovo evanjelia podať každému vtipne, nevpteravo, no najmä presvedčivo. Nazdávame sa, že je teraz iná doba, iná situácia. Pán je však ten istý! My predsa máme za svedectvo zodpovednosť. Nie je každý zhovorčívý, nemá každý schopnosť vhodne usmerniť rozhovor tak, aby z toho bolo jasné svedectvo, ale pre kresťanský život má od obrátenia predsa schopnosť každý. Myslim, že to, čo je dnes chybou, je práve to prilišné teoretizovanie, zapodievanie sa sami sebou, zachmúrené tváre, nepresvedčivé správanie sa. Ak sa toto zmení, budú aj naše svedectvá mať celkom iný lesk.

Br. K. K.: V našej mládeži máme dve mladé dievčatá. Povedzme, že sa menujú Vlasta a Helenka. V poslednej dobe sa mi zdalo, že zápasia s nejakými problémami a tak som si ich pozval na návštěvu. Len tak, pohovoril si. Keď som jedného dňa počul na schodoch ich veselý smer, veľmi som sa potešil, pretože som tak v kútiku srdca pochyboval, či naozaj prídu. Sadli sme si naproti sebe a rozprávali sme sa. Medzi iným som sa opýtal: - Dievčatá, svedčíte vôbec iným o Pánovi Ježišovi? Nemusíte sa k tomu nejak náutili? - Ale kdeže - konštatovali zhodne. - Viete, strýčku, my musíme vyzerat volako zvláštne. Každý sa nás pýta, prečo sme iné ako dievčatá okolo, prečo sme pokojné, usmievavé, prečo je nám stále veselo? A už je tu príležitosť povedať im: - No to je preto, že máme v srdci, živote, Pána Ježiša Krista. - Co to je, prosím vás? A otázky sa len tak sypú... Takto sme prišli k tej fantastickej zmene života, akú zabezpečuje viera v Krista, aj my.

Co chýba našim svedectvám, je odlišnosť života, správania sa od ostatných ľudí okolo. Praktické kresťanstvo, ktoré vyvoláva prirodzený záujem ľudí. Potom sa svedčí naozaj samozrejme.

Br. J. O.: - Spomínám si v tejto súvislosti na jednu príhodu z dovolenky v zahraničí. Šli sme autom po vidieku a naraz skupinka detí na nás začala mávať a čosi vykrikovať. Nevenovali sme im žiadnu pozornosť, mysleli sme si, čože deti... Proste nevzbudzovali v nás nijakú dôveru. Až po nejakých kilometroch nám jeden pán vysvetlil, že ideme zle. Podľa mapy mal byť pred nami most, lenže ten vzala voda a tak nám nezostávalo nič iné, ako sa vrátiť. Keby sme boli dbali na signály detí, mohli sme si zbytočne kilometre ušetriť.

Prečo to hovorí? My by sme tiež chceli ľuďom niečo povedať, svedčiť im o Kristu, no naše svedectvá sa často miňajú cieľa, pretože nevyzeráme dosť vieročodne. Naše životy nepotvrdzujú často pekné, milé a aj pravdivé slová...

Večer bežal svojim nezadržateľným tempom, návody ako účinne svedčiť, vystriedali praktické svedectvá slovom i piesňou. Na otázku br. K. — Kto je tu ešte čo nepatri Pánovi Ježišovi, — sa zdvihli tri ruky. Za chvíľu jedna diečina, celá zaliata slzami radosti, jasala: — Ja Mu už patrím, už sa nebojím smrti! Keby som mala odísť z tejto zeme, pôjdem do neba!

Skôr, než odišli večerné vlaky, dozvedeli sme sa: K svedectvu treba snahu, aktivitu, vierochnosť a taký praktický kresťanský život, ktorý by niesol so sebou samozrejnosť svedectva.

Skôr, než odišli večerné vlaky, na našej púti k nebesiam sa pridal k nám ešte jeden.

Skôr, než odišli večerné vlaky sme si toho ďaleko povedali, ďaleko zaspievali, ďaleko zažili, že by sme tie vlaky najradšej chceli nechat poodchádzať všetky a povedať tomuto večeru: — Nemiň sa... Pane, prenes nás z tohto večera priamo do krajiny večného dňa...!

- jk -

UTR PENÍ PODOBNE JOBOVU ve 20. STOLETÍ?

Vstupují do miestnosti. U okna sedí žena, z jejíž tváre mě vítá úsměv, spokojenosť a hluboká vnitřní vyrovnanosť. Nechce se mi věřit, že tato milá sestra již 20 let nevstala na nohy, jen ruce prozrazují, že prožila část svého pozemského putování v utrpení. Sedám si vedle ní, je ráda, že si může s někým pohovořit.

„Řekněte mi, milá sestro, něco o Vašem utrpení“ — začínám rozhovor. Usmála se a zakroutila hlavou na znamení nesouhlasu.

„To nechme nakonec, nejdříve něco, co je mnohem důležitější v mém životě — řeknu Vám o svém obrácení.“

„Poslouchám...“

„Jako dvacetiletá jsem sloužila na naši vesnici v hospodě. Jednoho večera, bylo zrovna po dešti, přišla za mnou číšnice s prosbou, abych zašla za paní B. se vzkazem. Bydlela za potokem a proto se muselo jít přes most. Když jsem šla po dvoře hostince, uslyšela jsem jasné slova: Vezmi si s sebou zápalky! Ohlédlá jsem se, ale nikoho nebylo vidět. Vrátila jsem se pro zápalky a tak se vydala k paní B. Při přechodu mostem jsem se držela zábradlí. Na jeho konci mě někdo zadržel. Posvitila jsem si zápalkou a zhrozila se. Ještě krok a padla bych do hluboké vody. Bylo mi jasné, že je to mocný Boží zásah, že On nade mnou bdi. Od této chvíle jsem se snažila polepšit, ale nějak se mi to nedánilo. Chodila jsem každou neděli do kostela ve Vsetíně, pozorně jsem poslouchala každé kázání, ale nenašla jsem v tom duchovní posilu.“

V té době jsem měla známost s jedním mladým mužem. Nakonec nesplnil své sliby a oženil se sjinou. Toužila jsem se opřít o něco, co neuhne, nezklame. Pán ke mně promluval i skrze sny. Zdálo se mi, že jdu kolem chalupy, kde mívá občas baptisté shromáždění. Nesla jsem těžký batoh, a proto se mi šlo těžko. Pojednou se objevila tetička z té chalupy a volala na mne: „Rozk, zahod tu nůž za plot, jinak padneš pod ně!“ Plot byl vysoký, ale napjala jsem všechny sily a nůž přehodila. Měla jsem velkou radost a bylo mi tak lehké, že jsem letala ve vzduchu jako motýl. Pak jsem se dala do pláče a pravila jsem: Pane Ježíši, jestli je možné tak radostně žít, nechci zemřít! Vtom jsem se probudila...

Za dva dny po tomto snu přišel k nám chlapec z oné chalupy a pozval nás k nim do shromáždění. Bratr tam sloužil: „Přibližte se k Bohu, přiblíží se k vám; vzepřete se dáblu a uteče od vás“. To jsem si přivlastnila pro sebe. Cítila jsem, že se se mnou něco děje. Již jsem nepatřila k těm, s nimiž jsem se až do té chvíle přátelila, ale ani k těm, kteří říkali, že jsou spaseni, že mají věčný život. To jsem nemohla ještě o sobě říct!

Pak jsem navštívila biblické přednášky v Rokytnici. Na výzvu, kdo chce následovat Pána Ježíše, jsem nezvedla ruku, ale cestou domů jsem z toho byla nešťastna. Tak ráda bych měla jistotu, pokoj a radost jako ti, kteří si říkají „věříci“! Cítila jsem, že je o moji duši sváděn boj. Jednou mne volá Pán Ježíš, po druhé slyším hlas: pomsti se! Pro koho se rozhodnout? — Pane Ježíši! Já to všechno přenechávám Tobě, jak já odpouštím, odpusť i Ty mně... Než jsem to v duchu dopovídala, byla moje duše sevřena v náruči Pána Ježíše. Lidé spali, nevěděli nic o mé radosti, o mému znovuzrození...

V očích vyprávějící sestry se objevují slzy. Vzpomínka na živé setkání s Pámem přináší po tolka letech slzy radosti.

„A co dále, jak to bylo s Vaší nemocí?“

„Těžce jsem musela pracovat, v létě i v zimě. Následky toho — kloubový revmatismus a nervovou onemocnění. Otekly mi ruce. Tělo bylo jako jedna rána. Ulevilo se mi, když mi někdo kůži rozedřel kartáčem až do krve. Vím, jak musel Job trpět. Ale on si mohl vzít střepinu a škrabat se. Já jsem nezvedla své bolavé ruce, musela jsem čekat, až mi někdo pomůže. Bylo to, jako bych ležela v mrazení. V této bolestech se mi zdálo, že po podlaze lezou hadi. Kolikrát jsem volal k Pánu: Vezmi si mne, nebo mi pomoz, Pane! Když bylo venku teplo, se dávala jsem v jámě obložena hlinou...“

Nikdy jsem podobná slova neslyšela. To všechno může prožít člověk. Ale proč to Pán dopustil? Proč již 20 let se nepostaví na nohy, ale jedinou její procházkou je pohyb na židlí od postele k oknu a zpět?

„Modlite se za to, aby Vás Pán Ježíš uzdravil!“

„V nemoci jsem prošla také velkým duchovním bojem. Kolikrát mi satan našeptával: ty nebudeš spasena, ty zahyneš. Ale já jsem bojovala o víru, nechtěla jsem si nechat vzít naději. Když přicházelo pokoušení, citovala jsem Písmo. Pán Ježíš za mne zaplatil Svou smrt. On mne spasil pro věčnost. Já jsem Ježiho.“

A když jsem poznala, že již nikdy nebudu chodit, vzala jsem to z Ježiho ruky. On to dopustil, proto neprosím za uzdravení, ale očekávám Ježiho přechod. Chci být nalezena hotova, připravena jít k Němu. Vzala jsem si pro sebe to, co Pán řekl Pavlovi: „Dost máš na mě milosti“. A já jsem spokojena. Mohu myslit na dítě, které již náleží Pánu. Mohu se dívat z okna na nebe. Nejraději sedím potmě ohližím krásu hvězd, jako žalmista.“

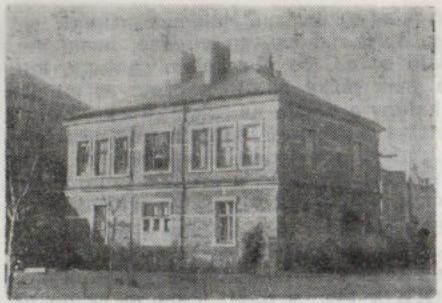
„Co chcete vzkázat čtenářům Živých slov?“

„Aby pamatovali na svého Stvořitele ve své mladosti, pokud jsou zdraví. Když přijde nemoc, pak je těžko činit pokání. Bolest přehluší ponoukání Ducha Božího.“

A věříci, kteří jsou zdraví, ať jsou za to Pánu vděční. Nechť to nemají za samozřejmost, ale za milost od Pána. Kéž slouží Jemu pokud tuto příležitost mají a pamatuji na nemocné a navštěvují je...“

„Děkuji Vám, milá sestro Hrušková, za tato slova, která mi potvrzují, že i ve 20. století mohou být lidé, kteří mají Jobovy zkušenosti.“

Rozmlouval -jos

MÁME V OPAVĚ SBOROVÝ DŮM

„Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteří stavějí Jej...“

(Žalm 127:1)

Boží příslib daný uvedeným versem je veliký a sami často neumíme vystihnout jeho dosah. Obyčejně se zaměstnáváme jeho zápornou stránkou, a kladná nám zatím uniká. A právě o jedné krásné zkušenosti vás chceme informovat.

Z. D.

10 otázok

1. Ako by to bolo so zhromaždením, keby boli všetci ako Ja?!
2. Keby všetci chodili do zhromaždenia len tu a tam ako Ja?
3. Keby boli všetci takí výberčív a nároční ako Ja?
4. Keby všetci chodili tak neskoro ako Ja?
5. Keby všetci prejavovali tak málo záujmu ako Ja?
6. Keby sa všetci modlievali tak málo ako Ja?
7. Keby všetci privádzali tak málo hrievníkov k Spasiteľovi ako Ja?
8. Keby všetci čítali Slovo Božie tak málo ako Ja?
9. Keby všetci boli takí namyslení ako Ja?
10. Keby všetci dávali na prácu Pánu len tak málo ako Ja?

E. O.

Pod názvem POKLAD V NÁDOBĚ vydávají naše sbory sborník proslovů u příležitosti konference v roce 1970 v Ostravě. Expedici sborníku bude provádět administrace našeho časopisu podle došlých objednávek.

U br. ing. Petra Zemana, Táborská 72, Brno 15, jsou ještě k dispozici kalendáře Cestou životem na rok 1971.

Od roku 1956 marně jsme se snažili získat místo pro naše shromažďování v Opavě. Museli jsme se scházet v soukromém bytě, což nebylo přijemné pro spolu-nájemníky. Modlili jsme se, aby nám Pán pomohl z této situace. Až v roce 1969 nám Židovská náboženská obec pronajala velmi ochotnou místo. Víděli jsme v tom vyslyšení modliteb, ale netušili jsme, že Pán je nám ochoten dát ještě více.

První shromáždění v pronajaté místo jsme měli 22. června 1969 za účasti br. dr. Zemana. Když jsme se k budově shromáždění blížili, podíval se na ni bratr Zeman a se zálibným řekl: „Ta budova by měla být naše, tu bychom měli koupit.“ Jeho slova nás zarazila, o tom jsme nepřemýšleli.

A přece se to stalo skutkem. Pán nám daroval víc, než za co jsme prosili. Po dalších jednáních jsme počátkem letošního roku dům zakoupili. Mnozí věřící v našem sboru i v jiných měli ochotná srdce, a tak jsme brzo mohli všechny náklady uhradit. Děkujeme touto cestou všem dárčům a přenecháváme Pánu, aby každému odplatil podle své veliké milosti.

Hospodinovo „stavění domu“ se netýká pouze hmotného, ale celého našeho obcování a je na nás, kolik prostoru Mu přenecháme. Nenecháváme Mu jenom vymezenu oblast a nekladem si hranici pro práci na Boží vinici příliš těsnou kolem sebe? Přenechejme tuto hranici Jemu. Jistě tak bude při nás víc oslav.

Z. D.

Jedna myšlenka o modlitbě: „Nemodleme se jako pokrytí, ani jako pohané...“

VODOROVNÉ:

1. Pohanská bohyně - v domově - druhé jméno **Ezau**. — 2. ZAČÁTEK TAJENKY - ukazovací zájmeno. — 3. Nic - Abrahamův syn - osobní zájmeno - citoslovce smíchu - místo, kam utekl **Kain**. — 4. Judský král - pokrm vepřů - název „c“ - souhláska - zauzení. — 5. Dvě stejné samohlásky - mužské jméno - spojka slučovací - v tomto dni - snížený tón - lainský pozdrav. — 6. Pomsta - vlastní - obětní zvíře - zvratná částice - tomo směru. — 7. POKRAČOVÁNÍ TAJENKY - židovský svátek (velikonoce). — 8. Dva Jákob - čidlo zraku - obyvatel východní Evropy. — 9. Otec Jozue - Saulův vojevůdce - snížený tón - na tomto místě - název hlásky „b“. — 10. Matka Samuelova - pokolení pocházející z Lota. — 11. Zvratná částice - do-

movina Jobova (Job 1:1) - snížený tón - OBU. — 12. Izraelský soudce - autoznačka Ostravy - ukazovací zájmeno - manželka Jakobova. — 13. Dvě souhlásky, lisící se háčkem - značka letadel - zima (obj.) - znak, snížující tón. — 14. Cito-slove údivu - otec Davidův - samohláska -- bodlina. — 15. Zabývat se tkáním - čas - samohláska. — 16. Daruje - nádoby na vodu - název „r“. — 17. Plody - C - spojka odporovací. — 18. První slovo tajemného nápisu na stěně hodovní síně - zvratná částice - úděl. — 19. Citoslovce ukazovací - zdroj zvuku - EKZ. — 20. Místo, kam šli dva učedníci Páne po Jeho smrti - kněžský oděv. — 21. Období světla - předložka - otec Abrahamův. — 22. Mužské jméno - první žena - část čelisti. — 23. DOKONČENÍ TAJENKY.

Nápopěda: 5. AVE. — F) -á

Znění tajenky zašlete do 14 dnů po obdržení časopisu na obvyklou adresu.

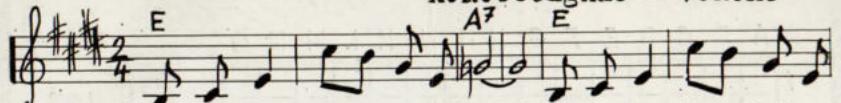
TAJENKA BIBLICKÉ KRÍŽOVKY 1. čísla zní: AKÝCH SYNOV? VIDĚT IBA JEDNÉHO.

Za správné odpovědi budou odměněni:

1. Ján Povec, Batizovce
2. Ján Novotný, Hajná Nová Ves

11. J E R I C H O

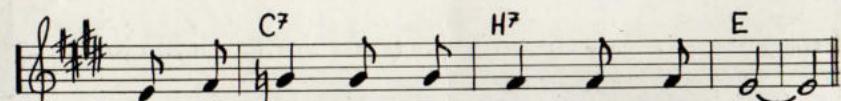
A. M. Cocagnac - V. Renč

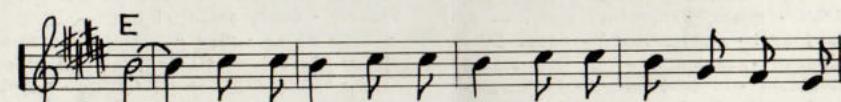
1. V onen čas, ha-leluja, když se bral, halelu-
2. Bo--ží lid, ha-leluja, ja--ko mrak, halelu-
3. A v ten čas, ha-leluja, za--hřmě--ly, halelu-

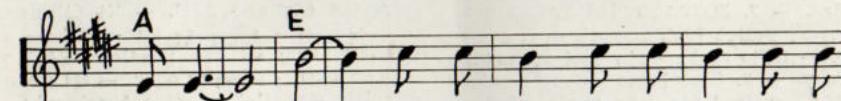
ja, Jo-su-e do--být brá--ny Je-ri-cha,
ja, ne-sl Ar-chu před hradby Je-ri-cha,
ja, hla-sy trub nad vě--že-mi Je-ri-cha,

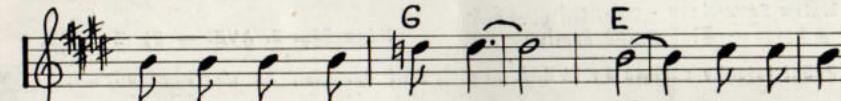
děl mu Bůh : "Ne-měj strach, jsem tu já !" s dů-vě--rou zdví-hal s ní srd--ce svá.
pyš--ná zed se jak sut zhrou-ti-la.

o, Je-ri-cho, Je-ri-cho, město mocné, město

pyšné ! o, Je--ri--cho, Je-ri-cho, jak jsi

krásné, tak jsi hříšné ! o, Je-ri-cho,

Je-ri-cho, Je-ri-cho, teď po-znej pád !